

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

Y. BOT

fremsat den 30. maj 2017¹

Sag C-165/16

Toufik Lounes

mod

Secretary of State for the Home Department

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (ret i første instans (England og Wales) (forvaltningsretlige sager), Det Forenede Kongerige))

»Præjudiciel forelæggelse – unionsborgerskab – artikel 21 TEUF – direktiv 2004/38/EF – berettigede personer – unionsborger, der har erhvervet statsborgerskab i værtsmedlemsstaten og samtidig bevaret sit oprindelige statsborgerskab – virkningen af, at en unionsstatsborger har erhvervet statsborgerskab i værtsmedlemsstaten, for de rettigheder, der følger af direktiv 2004/38 – opholdsret i denne medlemsstat for et familiemedlem til denne unionsborger, der er statsborger i et tredjeland«

I. Indledning

1. Kan en unionsborger, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed og ophold i henhold til direktiv 2004/38/EF², og som efterfølgende har erhvervet statsborgerskab i værtsmedlemsstaten, fortsat på egne vegne og/eller på vegne af den pågældendes ægtefælle, der er tredjelandsstatsborger, påberåbe sig de rettigheder og friheder, der følger af det nævnte direktiv, når der henses til dette direktivs personelle anvendelsesområde?
2. Det er grundlæggende det spørgsmål, som den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse vedrører.
3. Spørgsmålet opstår, idet det nemlig fremgår af artikel 3, stk. 1, i direktiv 2004/38, at de »berettigede«, der er omfattet af de rettigheder, der følger af direktivet, er »enhver unionsborger, der rejser til eller tager ophold i *en anden medlemsstat end den, hvor vedkommende er statsborger*, samt familiemedlemmer [...], der ledsager unionsborgeren eller slutter sig til denne«³.
4. Domstolen er derfor blevet anmodet om at oplyse, om den omstændighed, at en unionsborger har erhvervet statsborgerskab i den medlemsstat, hvor den pågældende er rejst til eller har taget ophold i i henhold til dette direktiv, kan fratage den pågældende og dennes ægtefælle, der er tredjelandsstatsborger, de rettigheder, som den pågældende tidligere har erhvervet i henhold til dette direktiv, og hidtil har været fuldt ud omfattet af.

1 – Originalsprog: fransk.

2 – Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 29.4.2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT 2004, L 158, s. 77).

3 – Min fremhævelse.

5. Det er dette standpunkt, som Secretary of State for the Home Department (indenrigsministeren, Det Forenede Kongerige) har indtaget i den foreliggende sag, og som Det Forenede Kongerige har tilsluttet sig.

6. I tvisten mellem Toufik Lounes, der er algerisk statsborger, og indenrigsministeren har sidstnævnte nemlig afslået Toufik Lounes' ansøgning om opholdsret med den begrundelse, at hans ægtefælle, der er unionsborger, ved naturalisation har opnået britisk statsborgerskab, hvilket indebærer, at han ikke længere er omfattet af det personelle anvendelsesområde for direktiv 2004/38.

7. Der er tale om en situation, som hidtil ikke har været behandlet, men som, således som den forelæggende ret har anført, vedrører en prøvesag i Det Forenede Kongerige⁴.

8. Den dom, der skal afsiges, vil ikke løse alle de vanskeligheder, der er forbundet med dette direktivs personelle anvendelsesområdet. Den vil for det første få stor praktisk betydning, fordi det ofte sker, at unionsborgere ønsker at blive naturaliseret i værtsmedlemsstaten, og for det andet en stor teoretisk betydning, fordi denne afgørelse vil indgå i Domstolens praksis, som udgør en del af fundamentet for statussen som unionsborger.

9. I denne forbindelse mener jeg, at dom af 12. marts 2014, O. og B⁵, hvori Domstolen fortolkede det personelle anvendelsesområde for det nævnte direktiv, giver et fingerpeg om, hvilken argumentation den agter at anlægge i forhold til en tvist som den i denne sag omhandlede, og derfor gør det muligt at udlede en fortolkningsramme, der er nyttig for den besvarelse, som skal gives den forelæggende ret, inden for rammerne af den foreliggende sag.

10. Jeg vil derfor i dette forslag til afgørelse redegøre for grundene til, at en unionsborger, der i lighed med Perla Nerea García Ormazábal i den foreliggende sag har erhvervet statsborgerskab i den medlemsstat, hvori hun er rejst til og har opholdt sig på grundlag af direktiv 2004/38, heller ikke er omfattet af begrebet »berettigede personer« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i dette direktivs artikel 3, stk. 1, hvilket indebærer, at denne artikel hverken finder anvendelse på den pågældende selv eller et medlem af dennes familie, der er tredjelandstatsborger.

11. Jeg vil imidlertid redegøre for, at den effektive virkning af de rettigheder, der følger af artikel 21, stk. 1, TEUF, kræver, at i en situation som den i denne sag omhandlede, hvor en unionsborger, der har erhvervet statsborgerskab i den medlemsstat, hvori den pågældende faktisk har opholdt sig, i henhold til og under overholdelse af betingelserne i det nævnte direktivs artikel 16, og som i denne forbindelse har opbygget et familieliv med en tredjelandstatsborger, ikke kan gives en behandling, der er mindre gunstig end den behandling, som vedkommende blev givet i den nævnte stat i henhold til direktiv 2004/38, før den pågældende blev naturaliseret, og den behandling, som den pågældende ville have krav på i henhold til EU-retten, hvis vedkommende var rejst til en anden medlemsstat.

4 – Jf. punkt 65 i anmodningen om præjudiciel afgørelse.

5 – Dom af 12.3.2014, O. og B. (C-456/12, herefter »O. og B.-dommen«, EU:C:2014:135), som blev bekræftet ved dom af 10.5.2017, Chavez-Vilchez m.fl. (C-133/15, EU:C:2017:354), for så vidt angår de deri fastslåede principper.

II. Retsforskrifter

A. EU-retten

1. Bestemmelserne i EUF-traktaten

12. Det fremgår af artikel 21, stk. 1, TEUF, at »[e]nhver unionsborger har ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaterne og i gennemførelsesbestemmelserne hertil«.

2. Direktiv 2004/38

13. Dette direktivs artikel 1 bestemmer:

»I dette direktiv fastlægges:

- a) betingelserne for udøvelse af retten til fri bevægelighed og ophold i medlemsstaterne for unionsborgere og deres familiemedlemmer
 - b) unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til tidsubegrænset ophold i medlemsstaterne
- [...]«

14. Det nævnte direktivs artikel 2 fastsætter:

»I dette direktiv forstås ved:

- 1) »unionsborger«: enhver person, der er statsborger i en medlemsstat
 - 2) »familiemedlem«:
 - a) ægtefælle
- [...]
- 3) »værtsmedlemsstat«: den medlemsstat, hvortil unionsborgeren rejser med henblik på at udøve retten til fri bevægelighed og ophold.«

15. Artikel 3 i direktiv 2004/38 med overskriften »Berettigede personer«, bestemmer i stk. 1:

»Dette direktiv finder anvendelse på enhver unionsborger, der rejser til eller tager ophold i en anden medlemsstat end den, hvor vedkommende er statsborger, samt familiemedlemmer som defineret i artikel 2, nr. 2), der ledsager unionsborgeren eller slutter sig til denne.«

16. Dette direktivs artikel 16 med overskriften »Generelle regler for unionsborgere og deres familiemedlemmer« bestemmer:

»1. Unionsborgere, der lovligt har haft ophold fem år i træk i værtsmedlemsstaten, har ret til tidsubegrænset ophold på dens område. Denne ret er ikke underlagt betingelserne i kapitel III.

2. Stk. 1 finder ligeledes anvendelse på familiemedlemmer, der ikke er statsborgere i en medlemsstat, men som i fem år i træk lovligt har boet sammen med unionsborgeren.

[...]«

B. Det Forenede Kongeriges lovgivning

17. Direktiv 2004/38 er gennemført i Det Forenede Kongeriges lovgivning ved Immigration (European Economic Area) Regulations 2006 (2006/1003) (bekendtgørelse af 2006 om indvandring (Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS)), herefter »bekendtgørelse 2006/1003«). I denne bekendtgørelse anvendes udtrykket »EØS-statsborger« i stedet for udtrykket »unionsborger«.

18. I den oprindelige version af den nævnte bekendtgørelses section 2 var begrebet »EØS-statsborger« defineret som »en statsborger i en EØS-stat«, idet det fremgik, at Det Forenede Kongerige ikke var omfattet af begrebet »EØS-stat«.

19. Section 2 i bekendtgørelse 2006/1003 har efter to på hinanden følgende ændringer⁶ nu følgende ordlyd:

»Ved »EØS-statsborger« forstås en statsborger i en EØS-stat, som ikke også er en britisk statsborger.«

20. Bekendtgørelsens section 6, 7, 14 og 15 sikrer gennemførelsen ved i det væsentlige at gentage ordlyden af artikel 2, 7 og 16 i direktiv 2004/38.

III. De faktiske omstændigheder og det præjudicielle spørgsmål

21. Perla Nerea García Ormazábal, der er spansk statsborger, rejste i september 1996 til Det Forenede Kongerige for at fortsætte sine studier, hvorefter hun blev ansat på fuld tid ved den tyrkiske ambassade i London i september 2004. Den 12. august 2009 opnåede hun britisk statsborgerskab ved naturalisation og fik udstedt et britisk pas samtidig med, at hun bevarede sit spanske statsborgerskab.

22. Toufik Lounes, der er algerisk statsborger, indrejste i Det Forenede Kongerige den 20. januar 2010 på et besøgsvisum på seks måneder og forlængede derefter sit ophold ulovligt på det britiske område. Perla Nerea García Ormazábal indledte et forhold til Toufik Lounes i 2013. Perla Nerea García Ormazábal og Toufik Lounes indgik ægteskab ved en kirkelig vielse den 1. januar 2014 og derefter ved en borgerlig vielse i London den 16. maj 2014. De har siden boet i Det Forenede Kongerige.

23. Den 15. april 2014 ansøgte Toufik Lounes indenrigsministeren om et opholdskort i sin egenskab af familiemedlem til en EØS-statsborger i henhold til bekendtgørelse 2006/1003, der gennemfører direktiv 2004/38 i Det Forenede Kongeriges ret.

24. Den 14. maj 2014 fik han meddelelse om en afgørelse om at udsende ham af Det Forenede Kongerige med den begrundelse, at han havde overskredet den tilladte varighed af opholdet i denne stat i strid med reglerne om indvandringskontrol.

25. Ved skrivelse af 22. maj 2014 meddelte indenrigsministeren desuden Toufik Lounes afslag på dennes ansøgning om opholdskort. Det fremgik af denne skrivelse, at efter ændringen af section 2 i bekendtgørelse 2006/1003, der fulgte af bekendtgørelse 2012/1547 og 2012/2560, kunne Perla Nerea García Ormazábal ikke længere anses for en »EØS-statsborger«, idet hun havde erhvervet britisk statsborgerskab den 12. august 2009, og dette selv om hun samtidig havde bevaret sit spanske

⁶ – Disse ændringer blev indført ved Immigration (European Economic Area) (Amendment) Regulations 2012 (2012/1547) (ændringsbekendtgørelse om indvandring (Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde) af 2012 (2012/1547)), herefter »bekendtgørelse 2012/1547«, og senere ved Immigration (European Economic Area) (Amendment) (nº 2) Regulations 2012 (2012/2560) (anden ændringsbekendtgørelse om indvandring (Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde) af 2012 (2012/2560)), herefter »bekendtgørelse 2012/2560«.

statsborgerskab. Hun var derfor ikke længere i Det Forenede Kongerige omfattet af de rettigheder, der fulgte af den førstnævnte bekendtgørelse, og af direktiv 2004/38. Toufik Lounes havde derfor ikke krav på at få udstedt et opholdskort i egenskab af familiemedlem til en EØS-statsborger i henhold til den nævnte bekendtgørelse.

26. Det fremgår nemlig af forelæggelsesafgørelsen, at de britiske statsborgere, der også er statsborgere i en anden EØS-medlemsstat, tidligere blev anset for EØS-statsborgere som omhandlet i section 2 i bekendtgørelse 2006/1003, og at de derfor var omfattet af de rettigheder, der fulgte af denne bekendtgørelse. Dette var imidlertid ikke længere tilfældet efter ikrafttrædelsen af denne ændring. Toufik Lounes anlagde derefter sag til prøvelse af den ovenfor nævnte afgørelse af 22. maj 2014 ved den forelæggende ret.

27. Den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt section 2 i bekendtgørelse 2006/1003, som ændret ved bekendtgørelse 2012/1547 og 2012/2560, er forenelig med EU-retten, herunder navnlig artikel 21 TEUF og direktiv 2004/38.

28. Den forelæggende ret har i denne forbindelse præciseret, at denne ændring fulgte af dom af 5. maj 2011, *McCarthy*⁷, hvori Domstolen fastslog, at direktiv 2004/38 ikke finder anvendelse på en unionsborger, som aldrig har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, som altid har haft ophold i en medlemsstat, hvori vedkommende er statsborger, og som desuden er statsborger i en anden medlemsstat.

29. I det foreliggende tilfælde er det imidlertid ubestridt, at Perla Nerea García Ormazábal, før hun opnåede britisk statsborgerskab, havde udøvet sin ret til fri bevægelighed og erhvervet opholdsret i Det Forenede Kongerige som spansk statsborger i henhold til direktiv 2004/38.

30. Den forelæggende ret ønsker på denne baggrund oplyst, om Perla Nerea García Ormazábal og hendes familiemedlem, således som indenrigsministeren har hævdet, i Det Forenede Kongerige har mistet adgangen til de rettigheder, der følger af dette direktiv, med virkning fra den dato, hvor hun blev naturaliseret i denne medlemsstat, eller om Perla Nerea García Ormazábal, således som Toufik Lounes har anført, selv om hun har opnået britisk statsborgerskab, altid skal anses for »berettiget« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i det nævnte direktivs artikel 3, stk. 1, således at hun og det familiemedlem, der ledsager hende, altid kan påberåbe sig de rettigheder, der er sikret ved direktivet. Den forelæggende ret ønsker endvidere oplyst, om besvarelsen af dette spørgsmål vil være forskellig, afhængigt af, om Perla Nerea García Ormazábal har en ret til ophold i mere end tre måneder, der er tildelt i henhold til dette direktivs artikel 7 i direktiv 2004/38 eller en permanent opholdsret i Det Forenede Kongerige i henhold til dette direktivs artikel 16.

31. På denne baggrund har High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (ret i første instans (England og Wales) (forvaltningsretlige sager), Det Forenede Kongerige) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Såfremt en spansk statsborger og unionsborger:

- i) flytter til Det Forenede Kongerige og dermed har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed i henhold til direktiv 2004/38[...] og
- ii) opholder sig i Det Forenede Kongerige og dermed har gjort brug af sine rettigheder i henhold til artikel 7 eller 16 i [dette] direktiv [...] og

⁷ – C-434/09, EU:C:2011:277, præmis 43.

- iii) efterfølgende opnår britisk statsborgerskab i tillæg til hendes spanske statsborgerskab i form af dobbelt statsborgerskab og
- iv) adskillige år, efter at hun har opnået britisk statsborgerskab, gifter sig med en tredjelandstatsborger, som hun opholder sig sammen med i Det Forenede Kongerige

er hun og hendes ægtefælle da begge berettigede i henhold til [det nævnte] direktiv [...] som omhandlet i artikel 3, stk. 1, mens hun opholder sig i Det Forenede Kongerige og har både spansk og britisk statsborgerskab?»

IV. Bedømmelse

32. Den forelæggende ret ønsker med det præjudicielle spørgsmål oplyst, om en unionsborger som Perla Nerea García Ormazábal, der har erhvervet statsborgerskab i den medlemsstat, hvori den pågældende faktisk og varigt har opholdt sig, i henhold til artikel 16 i direktiv 2004/38 er omfattet af begrebet »berettigede personer« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i dette direktivs artikel 3, stk. 1, således at den pågældendes ægtefælle, der er tredjelandstatsborger, faktisk har krav på en afledt opholdsret i den nævnte stat.

33. Domstolen anmodes derfor nærmere bestemt om at oplyse, om en medlemsstat i henhold til bestemmelserne i EU-retten har ret til at nægte en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, ret til ophold, når unionsborgeren efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed og ophold i henhold til direktiv 2004/38 har erhvervet statsborgerskab i denne stat og samtidig bevaret sit oprindelige statsborgerskab.

34. Før dette spørgsmål undersøges, er det nødvendigt at fremsætte en indledende bemærkning.

35. Det er nemlig efter min opfattelse vigtigt at bemærke, at den omhandlede situation i modsætning til, hvad Det Forenede Kongeriges regering synes at hævde, ikke kan sidestilles med en rent intern situation. Selv om Perla Nerea García Ormazábal er blevet britisk statsborger, er spørgsmålet om, hvorvidt hendes ægtefælle, der er tredjelandstatsborger, kan tildeles opholdsret, ikke kun omfattet af bestemmelserne i denne stats nationale lovgivning.

36. For det første er det i en situation som den i denne sag omhandlede åbenbart, at der foreligger et tilknytningspunkt til EU-retten, herunder navnlig til bestemmelserne i direktiv 2004/38.

37. Det er nemlig som følge af den omstændighed, at Perla Nerea García Ormazábal har udøvet sin ret til fri bevægelighed og ophold, at hun har kunnet opnå en permanent opholdsret i Det Forenede Kongerige, og det er på grundlag af denne permanente og forskriftsmæssige opholdsret, der er tildelt i henhold til dette direktivs artikel 16, at hun har erhvervet britisk statsborgerskab og dette i overensstemmelse med denne stats lovgivning⁸.

38. Der findes således en uadskillelig forbindelse mellem udøvelsen af de rettigheder, som Perla Nerea García Ormazábal er tillagt ved det nævnte direktiv, og hendes erhvervelse af britisk statsborgerskab. Efter min opfattelse kan Det Forenede Kongerige derfor ikke nu og alene på grund af, at hun er blevet naturaliseret, se bort fra de rettigheder, som hun har udøvet i henhold til den afledte EU-ret, på samme måde som det ikke kan se bort fra den omstændighed, at hun har bevaret sit oprindelige statsborgerskab, nemlig spansk statsborgerskab.

⁸ – Det Forenede Kongeriges regering har bekræftet dette i sit skriftlige indlæg.

39. Det er derfor klart, at situationen for en unionsborger, der som Perla Nerea García Ormazábal sættes i en situation, hvor den pågældende som følge af naturalisation i den pågældende stat risikerer at miste de rettigheder, der følger af direktiv 2004/38, efter sin natur og sine konsekvenser er omfattet af EU-retten.

40. For det andet skal det bemærkes, at selv om det tilkommer medlemsstaterne i overensstemmelse med folkeretten at definere betingelserne for erhvervelse og fortabelse af statsborgerskab, fremgår det imidlertid af fast retspraksis, at denne kompetence skal udøves under overholdelse af EU-retten⁹. Domstolen fastslog således i den sag, der gav anledning til dom af 2. marts 2010, Rottmann¹⁰, der vedrørte en afgørelse om tilbagekaldelse af en naturalisation, at denne kompetence, når den udøves i forhold til unionsborgere, og i det omfang den berører de rettigheder, der tildeles og beskyttes ved Unionens retssystem, kan underkastes en domstolsprøvelse i forhold til EU-retten.

41. Den omstændighed, at et område er omfattet af medlemsstaternes kompetence, udelukker derfor ikke, at de berørte nationale retsfor skrifter, i en situation som den i denne sag omhandlede skal overholde EU-retten.

42. På denne baggrund vil jeg nu undersøge det spørgsmål, som den forelæggende ret har stillet.

43. En behandling af dette spørgsmål kræver, at det først undersøges, om Perla Nerea García Ormazábal er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2004/38 som »berettiget« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i dette direktivs artikel 3, stk. 1, i forhold til de rettigheder, der følger af dette direktiv.

44. Det er nødvendigt at foretage denne indledende analyse for at kunne afgøre, om en tredjelandstatsborger som Perla Nerea García Ormazábals ægtefælle, der helt sikkert udgør et familiemedlem i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i direktivets artikel 2, nr. 2), litra a), kan påberåbe sig en afledt opholdsret i henhold til direktiv 2004/38.

45. Jeg bemærker nemlig, at direktivets bestemmelser ikke giver tredjelandstatsborgere nogen selvstændig ret¹¹. Det fremgår således af fast retspraksis, at de eventuelle rettigheder, der tildeles tredjelandstatsborgere ved EU-rettens bestemmelser om unionsborgerskab, ikke er selvstændige rettigheder, men rettigheder, der er afledt af en unionsborgers udøvelse af retten til fri bevægelighed. En afledt opholdsret for en tredjelandstatsborger findes således i princippet kun, når det er nødvendigt at sikre, at en unionsborger reelt kan udøve sin ret til fri bevægelighed og ophold i den pågældende stat¹².

46. Såfremt det antages, at disse to personer slet ikke eller ikke længere er omfattet af begrebet »berettigede personer« i forhold til de rettigheder, der følger af det nævnte direktiv, i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i dette direktivs artikel 3, stk. 1, skal det undersøges, om Toufik Lounes ikke desto mindre kan indrømmes en afledt opholdsret, der direkte støttes på bestemmelserne i EUF-traktaten om unionsborgerskab.

9 – Jf. dom af 7.7.1992, Micheletti m.fl. (C-369/90, EU:C:1992:295, præmis 10), af 11.11.1999, Mesbah (C-179/98, EU:C:1999:549, præmis 29), af 20.2.2001, Kaur (C-192/99, EU:C:2001:106, præmis 19), af 19.10.2004, Zhu og Chen (C-200/02, EU:C:2004:639, præmis 37), og af 2.3.2010, Rottmann (C-135/08, EU:C:2010:104, præmis 39).

10 – C-135/08, EU:C:2010:104, præmis 48.

11 – Jf. O. og B.-dommen, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis.

12 – Jf. i denne retning dom af 13.9.2016, Rendón Marín (C-165/14, EU:C:2016:675, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

A. Om Perla Nerea García Ormazábal status som »berettiget« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2004/38

47. Det fremgår af dette direktivs artikel 3, stk. 1, at de »berettigede personer«, der er omfattet af de rettigheder, som følger af dette direktiv, er »enhver unionsborger, der rejser til eller tager ophold *i en anden medlemsstat end den, hvor vedkommende er statsborger*, samt familiemedlemmer [...], der ledsager unionsborgeren eller slutter sig til denne«¹³.

48. Ifølge denne bestemmelse er nationalitet således et afgørende kriterium for fastlæggelsen af det personelle anvendelsesområde for det nævnte direktiv, hvilket indebærer, at den omstændighed, at Perla Nerea García Ormazábal har erhvervet statsborgerskab i værtsmedlemsstaten, klart har medført, at hun er blevet omfattet af en anden retlig ordning. Det Forenede Kongerige har henvist til dette forhold for at godtgøre, at Perla Nerea García Ormazábal som følge af, at hun er blevet naturaliseret, ikke længere er omfattet af denne definition.

49. Selv om det er åbenbart, at Perla Nerea García Ormazábal var omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2004/38, da hun udøvede sin ret til fri bevægelighed og forlod Spanien, dvs. hendes oprindelsesmedlemsstat, for i september 1996 at rejse til Det Forenede Kongerige, hvor hun tog ophold først som studerende og derefter som arbejdstager hos den tyrkiske ambassade¹⁴, indebærer den omstændighed, at hun den 12. august 2009 erhvervede statsborgerskab i værtsmedlemsstaten, hvori hun varigt og uden afbrydelse har opholdt sig siden 1996, for tilfældet, at hun ikke er omfattet af dette direktivs personelle anvendelsesområde.

50. Selv om det er korrekt, således som det fremgår af fast retspraksis, at det nævnte direktivs bestemmelser ikke skal fortolkes strengt, forholder det sig nemlig ikke desto mindre således, at ordlyden af dette direktivs artikel 3, stk. 1, således som den fortolkes af Domstolen, netop begrænser det personelle anvendelsesområde til at omfatte de unionsborgere, der opholder sig i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvori de er statsborgere.

51. Såfremt det personelle anvendelsesområde for direktivet blev udvidet til at omfatte unionsborgere, der i lighed med Perla Nerea García Ormazábal har erhvervet statsborgerskab i værtsmedlemsstaten, ville dette således sætte spørgsmålstejn ved selve ordlyden af artikel 3, stk. 1, i direktiv 2004/38 og Domstolens faste praksis.

52. Det er nemlig nødvendigt at henvise til den fortolkning, som Domstolen anlagde af direktivets personelle anvendelsesområde i O. og B.-dommen, idet denne fortolkning efter min opfattelse giver et fingerpeg om den argumentation, som den vil følge i situationer som den i denne sag foreliggende, og gør det muligt at give anvisninger på, hvorledes det af den forelæggende ret forelagte spørgsmål skal besvares.

¹³ – Min fremhævelse.

¹⁴ – Hendes situation adskiller sig således fra de situationer, der er genstand for de sager, som gav anledning til dom af 5.5.2011, McCarthy (C-434/09, EU:C:2011:277), og af 8.5.2013, Ymeraga m.fl. (C-87/12, EU:C:2013:291), hvori unionsborgere ikke tidligere havde gjort brug af deres ret til fri bevægelighed og altid havde haft ophold i den medlemsstat, hvori de var statsborgere.

53. Denne sag vedrørte de nederlandske myndigheders afslag på at udstede et dokument til O.¹⁵ og B.¹⁶, der attesterede, at de opholdt sig lovligt i Nederlandene som familiemedlemmer til en unionsborger, der, efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed i henhold til artikel 21, stk. 1, TEUF, var vendt tilbage til sin oprindelsesmedlemsstat.

54. Den forelæggende ret ønskede bl.a. oplyst, om bestemmelserne i direktiv 2004/38 og artikel 21, stk. 1, TEUF skulle fortolkes således, at de var til hinder for, at en medlemsstat kunne nægte en sådan opholdsret.

55. Domstolen præciserede i tråd med dom af 7. juli 1992, Singh¹⁷, og af 11. december 2007, Eind¹⁸, de betingelser, hvorunder tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til en unionsborger, i medfør af EU-retten kan indrømmes en afledt opholdsret, med henblik på at tage ophold sammen med denne unionsborger i den medlemsstat, hvori denne unionsborger er statsborger.

56. Domstolen fastslog, at dette direktiv ikke fandt anvendelse, idet en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, ikke på grundlag af dette direktiv kan påberåbe sig en afledt opholdsret i den medlemsstat, hvori den pågældende unionsborger er statsborger¹⁹.

57. Domstolen fortolkede i denne forbindelse bestemmelserne i det nævnte direktiv under hensyn til deres ordlyd, systematik og formål.

58. Ordlyden af artikel 3, stk. 1, i direktiv 2004/38 bekræfter i lighed med ordlyden af direktivets artikel 6, artikel 7, stk. 1 og 2, og artikel 16, stk. 1 og 2, der regulerer unionsbørgeres opholdsret og den afledte opholdsret for dennes familiemedlemmer i enten »en anden medlemsstat« eller »værtsmedlemsstaten«, at disse bestemmelser regulerer retsstillingen for en unionsborger, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed ved at bosætte sig i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvori den pågældende er statsborger²⁰.

59. Formålet med direktivet viser endvidere, at det ikke tilsigter at finde anvendelse på en unionsborger, der har en ubetinget ret til ophold som følge af, at den pågældende opholder sig i den medlemsstat, hvori den pågældende er statsborger.

60. Som det fremgår af ordlyden af dette direktivs artikel 1, litra a), har direktivet nemlig udelukkende til formål at regulere betingelserne for udøvelsen af retten til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område²¹. Eftersom de nationale statsborgere i overensstemmelse med et folkeretligt princip imidlertid har en ubetinget ret til ophold i deres stat i henhold til den nationale lovgivning –

15 – O., der var nigeriansk statsborger, indgik i oktober 2006 ægteskab med en nederlandsk statsborger, som han havde boet sammen med i Spanien i to måneder, hvorefter den nederlandske statsborger rejste hjem til sin oprindelsesmedlemsstat, idet hun regelmæssigt holdt ferie i Spanien hos sin ægtefælle indtil 2010. I juli 2010 flyttede O., der havde fået udstedt et opholdsdokument som familiemedlem til en unionsborger, som var gyldigt indtil september 2014, til Nederlandene. O.'s ansøgning om ophold blev afslået.

16 – B., der var marokkansk statsborger, havde i nogle år boet sammen med sin nederlandske partner i Nederlandene, indtil at han i oktober 2005 blev erklæret uønsket. Han flyttede derefter til Belgien, hvor hans partner kom på besøg hver weekend. Da han blev nægtet ophold i Belgien, rejste han i april 2007 tilbage til Marokko, hvor han blev gift med sin partner. I juni 2009 ophævede Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (minister for indvandring, integration og asyl) afgørelsen om, at han var uønsket, hvorefter han flyttede til Nederlandene, men hans ansøgning om at få udstedt et opholdsdokument blev afslået i oktober 2009.

17 – C-370/90, EU:C:1992:296.

18 – C-291/05, EU:C:2007:771.

19 – Præmis 37-43 i O. og B.-dommen.

20 – Præmis 40 i O. og B.-dommen.

21 – Præmis 41 i O. og B.-dommen.

sidstnævnte stat kan ikke nægte dem ret til at indrejse og til at tage fast ophold på dets område²², fastslog Domstolen derfor, at »direktiv 2004/38 udelukkende [tilsiger] at regulere betingelserne for en unionsborgers indrejse og ophold i *andre medlemsstater end den, hvor den pågældende er statsborger*«²³.

61. Selv om erhvervelsen af statsborgerskab i værtsmedlemsstaten efter min opfattelse udgør et led i den integration af unionsborgeren i denne stat, som er omhandlet i dette direktiv, må det imidlertid ikke desto mindre fastslås, at denne ændring af civilstatus automatisk udelukker, at denne unionsborger kan være omfattet af de rettigheder, der følger af direktivet.

62. Selv om dette kan forekomme paradoksalt, forholder det sig ikke desto mindre således, at såfremt det personelle anvendelsesområde for direktivet blev udvidet til at omfatte unionsborgere, der i lighed med Perla Nerea García Ormazábal har erhvervet statsborgerskab i værtsmedlemsstaten, ville dette sætte spørgsmålstejn ved selve ordlyden af artikel 3, stk. 1, i direktiv 2004/38 og Domstolens faste praksis.

63. Det må således medgives, at til trods for den åbenbare forbindelse, der består mellem udøvelsen af de rettigheder, som Perla Nerea García Ormazábal er tillagt ved dette direktiv, og den omstændighed, at hun har erhvervet britisk statsborgerskab, er hendes retsstilling blevet væsentligt ændret som følge af, at hun er blevet naturaliseret, i lyset af såvel EU-retten som national ret.

64. Eftersom Perla Nerea García Ormazábal ikke længere er omfattet af begrebet »berettigede personer« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i det nævnte direktivs artikel 3, stk. 1, er hendes ægtefælle heller ikke længere omfattet af dette begreb, idet de rettigheder, som familiemedlemmerne til en berettiget person er tillagt ved direktivet, således som jeg har anført²⁴, ikke er selvstændige rettigheder, men udelukkende rettigheder, der er afledt af unionsborgerens rettigheder.

65. Når der henses til disse betragtninger, er en unionsborger, der har erhvervet statsborgerskab i den medlemsstat, hvori den pågældende faktisk og varigt har haft ophold i henhold til artikel 16 i direktiv 2004/38, ikke omfattet af begrebet »berettigede personer« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i dette direktivs artikel 3, stk. 1, hvilket indebærer, at direktivet ikke finder anvendelse på hverken den pågældende selv eller dennes familiemedlemmer.

66. Dette betyder, at en tredjelandstatsborger, der befinder sig i en situation som den, Toufik Lounes befinder sig i, ikke på grundlag af selve bestemmelserne i direktiv 2004/38 kan tillægges en afledt opholdsret i den medlemsstat, hvori den pågældendes ægtefælle har erhvervet statsborgerskab, nemlig i det foreliggende tilfælde Det Forenede Kongerige.

67. Dette betyder imidlertid ikke, at den pågældende er blevet frataget enhver mulighed for at opnå en afledt opholdsret i henhold til traktatens bestemmelser, navnlig artikel 21, stk. 1, TEUF.

B. Om der foreligger en afledt opholdsret på grundlag af artikel 21, stk. 1, TEUF

68. Jeg bemærker, at det fremgår af artikel 21, stk. 1, TEUF, at medlemsstaterne med de begrænsninger, der følger af gennemførelsesbestemmelserne hertil, skal give enhver unionsborger, der ikke er statsborger i den pågældende medlemsstat, ret til at færdes og opholde sig på deres område med deres ægtefælle og eventuelt visse af deres familiemedlemmer, der ikke er unionsborgere.

22 – Jf. dom af 11.12.2007, Eind (C-291/05, EU:C:2007:771, præmis 31), og af 5.5.2011, McCarthy (C-434/09, EU:C:2011:277, præmis 29 og 34).

23 – Præmis 42 i O. og B.-dommen, min fremhævelse.

24 – Jf. punkt 45 i dette forslag til afgørelse.

69. Domstolen har anlagt en meget dynamisk fortolkning af denne bestemmelse i situationer, hvor direktiv 2004/38 som følge af, at unionsborgeren er vendt tilbage til sin oprindelsesmedlemsstat, ikke længere finder anvendelse på den pågældende med den virkning, at hverken unionsborgeren eller dennes familiemedlemmer ikke længere kan påberåbe sig de rettigheder, der følger af dette direktiv.

70. For at sikre den effektive virkning af artikel 21, stk. 1, TEUF i sådanne situationer har Domstolen anvendt bestemmelserne i direktiv 2004/38 analogt.

71. Domstolen opstillede i dommen i sagen O. og B. et princip om, at en unionsborger har ret til at vende tilbage til sin oprindelsesmedlemsstat, idet betingelserne for i denne stat at indrømme en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til unionsborgeren, en afledt opholdsret, ikke må være strengere end dem, som er fastsat i dette direktiv.

72. Det er det forhold, at unionsborgeren og dennes familiemedlem, der er tredjelandstatsborger, faktisk har haft ophold i værtsmedlemsstaten i henhold til og under overholdelse af betingelserne i henholdsvis artikel 7, stk. 1 og stk. 2, eller det nævnte direktivs artikel 16, som ved unionsborgerens tilbagevenden til den medlemsstat, hvori den pågældende er statsborger, giver den tredjelandstatsborger, med hvem unionsborgeren har haft et familieliv i værtsmedlemsstaten, en afledt opholdsret på grundlag af artikel 21, stk. 1, TEUF. Domstolen synes at undgå enhver form for hindring, der kan begrænse den grundlæggende ret til fri bevægelighed, der er sikret i EU-retten, ved at påse, at betingelserne for at indrømme en sådan opholdsret i unionsborgerens oprindelsesmedlemsstat, ikke er strengere end de betingelser, der er fastsat i direktiv 2004/38 for at indrømme en sådan afledt opholdsret til en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, som har udøvet sin ret til fri bevægelighed ved at tage fast ophold i en anden medlemsstat end den, hvori den pågældende er statsborger.

73. Domstolen henholdt sig i denne forbindelse til de principper, som den tidligere havde opstillet i dom af 7. juli 1992, Singh²⁵, og af 11. december 2007, Eind²⁶.

74. Disse to sager vedrørte unionsborgere, der efter at have udøvet deres ret til at færdes og opholde sig frit på Unionens område vendte tilbage til deres oprindelsesmedlemsstat for at tage ophold dér.

75. Selv om direktiv 2004/38 ikke fandt anvendelse, fastslog Domstolen, at når en unionsborger gør brug af sin ret til fri bevægelighed og vender tilbage til den medlemsstat, hvori den pågældende er statsborger, har den pågældendes ægtefælle, der er tredjelandstatsborger, krav på at blive indrømmet en afledt opholdsret i denne stat under vilkår, »der er mindst lige så fordelagtige som dem, vedkommende i henhold til traktaten eller den afledte ret har krav på i en anden medlemsstat«²⁷. Den pågældende skal således tillægges mindst de samme rettigheder med hensyn til indrejse og ophold som dem, vedkommende ville have i henhold til EU-retten, såfremt den pågældende valgte at indrejse og tage ophold i en anden medlemsstat.

76. Disse to domme viser nærmere bestemt, at når en unionsborger, der er rejst til og har taget ophold i en anden medlemsstat, vender tilbage til den medlemsstat, hvori den pågældende er statsborger, kan denne medlemsstat ikke indrømme sin egen statsborger og de familiemedlemmer, der ledsager den pågældende eller som slutter sig til vedkommende, en mindre gunstig behandling end den behandling, som de modtog i værtsmedlemsstaten.

25 – C-370/90, EU:C:1992:296.

26 – C-291/05, EU:C:2007:771.

27 – Dom af 7.7.1992, Singh (C-370/90, EU:C:1992:296, præmis 19 og 21).

77. Ratio decidendi i denne løsning var baseret på en konstatering af, at såfremt tredjelandsstatsborgeren ikke havde en sådan rettighed, ville en arbejdstager, der er unionsborger, kunne blive afskrækket fra at forlade den medlemsstat, hvori den pågældende er statsborger, for at udøve lønnet beskæftigelse på en anden medlemsstats område på grund af fraværet af sikkerhed for denne arbejdstager for efter sin tilbagevenden til oprindelsesmedlemsstaten at kunne fortsætte et familieliv, som den pågældende måtte have indledt ved ægteskab eller familiesammenføring i værtsmedlemsstaten²⁸. Det blev således fastslået, at der under sådanne omstændigheder kunne foreligge en hindring for udrejse fra oprindelsesmedlemsstaten.

78. Domstolen anvendte i dommen i O. og B.-sagen denne analyse mutatis mutandis²⁹. For at undgå en sådan form for hindring, der kan begrænse den grundlæggende ret til fri bevægelighed, der er sikret ved EU-retten, opstillede Domstolen således princippet om, at en unionsborger har ret til at vende tilbage til sin oprindelsesmedlemsstat, idet betingelserne for i denne stat at indrømme en tredjelandsstatsborger, der er familiemedlem til unionsborgeren, en afledt opholdsret, ikke må være strengere end dem, som er fastsat i direktiv 2004/38.

79. Den løsning, som Domstolen nåede frem til i dommen O. og B.-i sagen, kan efter min opfattelse overføres på den foreliggende sag, for så vidt som den vedrører spørgsmålet om en analog anvendelse af bestemmelserne i direktiv 2004/38 i tilfælde af, at unionsborgeren vender tilbage til den medlemsstat, hvori den pågældende er statsborger.

80. Denne sag indeholder ganske vist nogle faktiske omstændigheder, der adskiller sig fra omstændighederne i den forelagte sag.

81. I den sag, der gav anledning til O. og B.-dommen, forlod unionsborgeren nemlig værtsmedlemsstaten for at vende tilbage til sin oprindelsesmedlemsstat.

82. I en situation som den i denne sag omhandlede har Perla Nerea García Ormazábal faktisk ikke forladt værtsmedlemsstaten, idet hun fortsat er bosat dér, og har valgt at erhverve statsborgerskab i denne stat. Der er således ikke tale om fysisk flytning.

83. Efter min opfattelse synes de to sager imidlertid at ligne hinanden, idet Perla Nerea García Ormazábal ved at vælge at blive naturaliseret i værtsmedlemsstaten har tilkendegivet sit ønske om at leve i denne stat på samme måde, som hun ville leve sit liv i oprindelsesmedlemsstaten, ved at skabe en varig og tæt tilknytning til værtsmedlemsstaten og ved varigt at integrere sig i denne stat. Jeg er derfor af den opfattelse, at der kan drages en parallel mellem den argumentation, som Domstolen anvendte i dommen i O. og B.-sagen, og den argumentation, som Domstolen vil få lejlighed til at anvende i den foreliggende tvist.

84. I en situation som den i denne sag omhandlede er det i øvrigt min opfattelse, at en analog gennemførelse af bestemmelserne i direktiv 2004/38 er så meget mere påkrævet, idet der som nævnt findes en uadskillelig forbindelse mellem udøvelsen af de rettigheder, som Perla Nerea García Ormazábal var tillagt ved dette direktiv, da hun rejste til og tog ophold i Det Forenede Kongerige, og hendes erhvervelse af britisk statsborgerskab. Jeg bemærker, at hun i henhold til den anvendelige nationale lovgivning erhvervede britisk statsborgerskab på grundlag af en permanent opholdsret, der fulgte af det nævnte direktivs artikel 16.

28 – Jf. dom af 11.12.2007, Eind (C-291/05, EU:C:2007:771, præmis 35 og 36).

29 – Præmis 46 i O. og B.-dommen.

85. Perla Nerea García Ormazábal har således taget den »yderste konsekvens« af sit ønske om at blive integreret i værtsmedlemsstaten ved at ansøge om naturalisation, og dette i overensstemmelse med det formål, som EU-lovgiver har nævnt ikke blot i artikel 21, stk. 1, TEUF, men også inden for rammerne af direktiv 2004/38, idet 18. betragtning til direktivet tilsigter at gøre opholdsretten til et »egentligt middel til integration« for den pågældende i værtsmedlemsstaten³⁰. Hendes ophold, der fandt sted i henhold til og under overholdelse af betingelserne i dette direktivs artikel 16, vidner klart om, at der er tale om et faktisk ophold, der er af en sådan karakter, at det egner sig til at opbygge eller konsolidere hendes familieliv i denne medlemsstat³¹.

86. Såfremt hun nu fratages de rettigheder, som hun hidtil har haft med hensyn til hendes familiemedlems ret til ophold, fordi hun har ønsket ved naturalisation at integrere sig endnu mere i værtsmedlemsstaten, ville dette fjerne den effektive virkning af de rettigheder, som hun er tillagt ved artikel 21, stk. 1, TEUF.

87. En sådan løsning vil efter min opfattelse være ulogisk og selvmodsigende.

88. Perla Nerea García Ormazábals ønske om ved naturalisation at blive endnu mere integreret i værtsmedlemsstaten fører i sidste ende til, at hun mister de rettigheder, som hun er tillagt i henhold til EU-retten med hensyn til sin ægtefælle, hvilket åbenbart risikerer at skade hendes mulighed for at fortsætte sit familieliv i denne stat og dermed i sidste ende den integration, som hun ønsker at opnå. Det, der gives med den ene hånd, tages således med den anden.

89. For at kunne fortsætte det familieliv, som hun har opbygget, er Perla Nerea García Ormazábal således tvunget til at forlade denne stats område og rejse til en anden medlemsstat med henblik på på ny at kunne påberåbe sig de rettigheder, der følger af direktiv 2004/38, og navnlig muligheden for at tage ophold sammen med sin ægtefælle.

90. Jeg er under disse omstændigheder derfor af den opfattelse, at den effektive virkning af de rettigheder, der følger af artikel 21, stk. 1, TEUF, kræver, at en unionsborger som Perla Nerea García Ormazábal, der har erhvervet statsborgerskab i værtsmedlemsstaten efter at have haft og på grundlag af et ophold, der er gennemført i henhold til og under overholdelse af betingelserne i det nævnte direktivs artikel 16, kan fortsætte det familieliv, som den pågældende hidtil har haft i denne stat med sin ægtefælle, der er tredjelandstatsborger. Den behandling, som Perla Nerea García Ormazábal gives, må ikke være mindre gunstig end den behandling, som hun havde krav på inden for rammerne af det nævnte direktiv, før hun blev naturaliseret, og den behandling, som hun i henhold til EU-retten ville have krav på, såfremt hun i sidste ende måtte rejse til en anden medlemsstat.

91. På baggrund af disse betragtninger er det derfor min opfattelse, at artikel 21, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at i en situation som den i denne sag omhandlede, hvor en unionsborger, der har erhvervet statsborgerskab i den medlemsstat, hvori den pågældende faktisk har opholdt sig, i henhold til og under overholdelse af betingelserne i artikel 16 i direktiv 2004/38, og som i denne forbindelse har opbygget et familieliv med en tredjelandstatsborger, kan betingelserne for at tildele denne tredjelandstatsborger en afledt opholdsret i den nævnte stat i princippet ikke være strengere end dem, der er fastsat i dette direktiv, for at indrømme en afledt opholdsret til en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, som har udøvet sin ret til fri bevægelighed ved at tage fast ophold i en anden medlemsstat end den, hvori den pågældende er statsborger.

30 – Jeg er således ikke enig i det synspunkt, som Det Forenede Kongeriges regering fremførte under retsmødet, hvorefter direktiv 2004/38 ikke har til formål at sikre integrationen for berettigede personer.

31 – Jf. i denne forbindelse Domstolens argumentation i dommen i O. og B.-sagen (præmis 53-56) vedrørende en opholdsret, der var tildelt på grundlag af det nævnte direktivs artikel 7.

92. Da det efter min opfattelse ikke er muligt at nægte Toufik Lounes en afledt opholdsret på grundlag af artikel 21, stk. 1, TEUF, finder jeg, at det ikke er nødvendigt at undersøge, om en unionsborger som Perla Nerea García Ormazábal i denne forbindelse kan påberåbe sig artikel 20 TEUF, idet den effektive virkning af unionsborgerskabet, som tilkommer hende, efter min opfattelse er sikret.

V. Forslag til afgørelse

93. På baggrund af de ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen at besvare det af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (ret i første instans (England og Wales) (forvaltningsretlige sager), Det Forenede Kongerige) forelagte spørgsmål således:

- »1) En unionsborger, der har erhvervet statsborgerskab i den medlemsstat, hvori den pågældende faktisk og varigt har haft ophold i henhold til artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF, er ikke omfattet af begrebet »berettigede personer« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i dette direktivs artikel 3, stk. 1, hvilket indebærer, at denne artikel hverken finder anvendelse på unionsborgeren selv eller dennes familiemedlemmer.
- 2) Artikel 21, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at i en situation som den i denne sag omhandlede, hvor en unionsborger, der har erhvervet statsborgerskab i den medlemsstat, hvori den pågældende faktisk har opholdt sig, i henhold til og under overholdelse af betingelserne i artikel 16 i direktiv 2004/38, og som i denne forbindelse har opbygget et familieliv med en tredjelandsstatsborger, kan betingelserne for at tildele denne tredjelandsstatsborger en afledt opholdsret i den nævnte stat i princippet ikke være strengere end dem, der er fastsat i det nævnte direktiv, for at indrømme en afledt opholdsret til en tredjelandsstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, som har udøvet sin ret til fri bevægelighed ved at tage fast ophold i en anden medlemsstat end den, hvori den pågældende er statsborger.«